

vilde være vel tjent dermed. Sagen ligger jo for Øjeblikket saadan, at Lovforslaget i Fjor var i Udvalg, dette afgav en Beretning, hvoraf det fremgik, at Sagen ikke var overvejet til Bunds. Jeg gaar derfor ud fra, at Sagen paa ny gaar til Udvalg, for at de Overvejelser, der ikke blev foretaget i Fjor, kan blive foretaget i Aar.

J. Oskar Andersen: Ved Finanslovbehandlingen udtalte den højtærede Kirkeminister, at han ikke i Aar vilde fremsætte et Lovforslag om en Kommission — det staar Sp. 1342 —, fordi det kunde vække de samme Lidenskaber som i sidste Samling. Hvis det er Rettesnoren for den højtærede Ministers Optræden overfor Lovgivningsmagten, forekommer det mig, at der vilde være al god Grund til at lægge dette Lovforslag, der i saa høj Grad er egnet til at vække Lidenskaber — det har stadig vist sig —, til Side foreløbig. Jeg vil blot minde om, at en Biskop i en af de Erklæringer, der blev aftrykt sidste Gang sammen med Lovforslaget, sagde, at det at lovfæste Kvinders Adgang til Præstekald vilde vække en kirkelig Storm. Skarpere kan man vel ikke udtrykke det. Jeg er ganske overbevist om, at Forholdene i denne Rigsdags-samling ikke er anderledes, end da vi sidst havde Lovforslaget for. Den Gang havde Ministeren bag sig en Afstemning fra samtlige Menighedsraad, han havde Udtalelser fra Biskopperne, der netop *ikke* sagde noget om det Spørgsmaal, som er det afgørende, nemlig hvorvidt Biskopperne vilde gaa med til at ordinere Kvinder. Jeg udtalte ved den Lejlighed, at det havde været rimeligt, om de var blevet spurgt direkte om dette. Naar nu altsaa Ministeren til Trods for, at han bestemt hævder, at han ikke vil forelægge Lovforslag, der kan vække Lidenskaber, dog forelægger *dette* Lovforslag, vilde det i det mindste have været rimeligt, at Sagen igen havde været henvist til Biskopperne, saa vi kunde have staaet her med et klart Svar fra dem, om de vilde ordinere Kvinder eller ikke. Under disse Omstændigheder maa jeg sige, at mit Parti stiller sig ganske som sidst. Vi staar, som det ogsaa er udtalt i vort Program, paa det Standpunkt, at vi ikke vil gennemføre nogen kirkelig Lovgivning, som er i Strid med det, som Kirkens Ønsker gaar ud paa. Noget andet er, at vi vil gaa med til en Udvalgsbehandling. Det er muligt, at Lovforslaget der kan omformes saaledes, at der bestemt skelnes mellem den Ret, som Staten giver til at søge Embede og Indtægt, og dette, at Biskoppernes og Kirkens Or-

dinationsret fastholdes fuldt ud, saaledes at den vedkommende, hvis der er saadanne Hindringer, selvfølgelig ikke kommer til at indtage en saadan Stilling, som forudsætter Ordination.

Elna Munch: Det er ikke med nogen Glæde, at jeg ser Lovforslaget om Kvinders Adgang til Præstestillinger fremsat under denne Form. Jeg maa ligesom i Foraaret udtale min Forbavselse og Beklagelse over, at den højtærede Kirkeminister har fremsat det i den Form, hvori det her foreligger. Spørgsmaalet har jo gentagne Gange været debatteret her i Tinget, og Lovforslaget har tidligere været fremsat i en langt mere frisdindet Form, under hvilken det har vundet Tilslutning i alt væsentligt fra 3 Partier her i Rigsdagen. Jeg forstaar derfor slet ikke, at den højtærede Minister er gaaet med til det betydelige Tilbageskridt, som det er, naar det her foreslaas, at Kvinder skal have Adgang til Stillinger som Præst ved kvindelige Straffeanstalter, Fødselsstiftelser og andre Stiftelser eller Hjem særlig for Kvinder. Jeg har allerede tidligere udtalt — og jeg ønsker at gentage det her —, at skulde man overhovedet undtage nogle Stillinger, til hvilke Kvinder ikke kan faa Adgang, skulde det netop være saadanne, hvor Ministeriet ansætter Præsten, og hvor der ikke findes nogen Menighed, der kan udtale Ønsker for eller imod en kvindelig Præst. Jeg synes, man burde ordne Spørgsmaalet saaledes, at man fra Statens Side giver fuld Frihed til, at Kvinder kan blive Præster, men at de kun kan faa Ansættelse i Tilfælde af, at Menighedsraadet ønsker det. Jeg finder det ogsaa beklageligt, at man blandt alle Præstestillinger har udvalgt netop disse ved Straffeanstalter og Fødselsstiftelser. Det er, som om man paa den ene Side vilde sige til de Kvinder, der paa forskellig Maade er kommet paa Livets Skyggeside og derfor har Ophold paa disse Anstalter: I er ringere Væsener, derfor maa I tage til Takke med kvindelige Præster, som man ikke mener at kunne anvende andre Steder, og paa den anden Side siger man til de kvindelige Teologer: I kan ikke faa almindelige Præsteembeder, men I kan være gode nok til at være Præster for disse Kvinder, som er kommet i Konflikt med Samfundet. Et saadant Standpunkt kan den danske Rigsdag ikke være bekendt at indtage, og jeg synes for øvrigt, at det efterhaanden er blevet en ren Parodi, at vi her i Rigsdagen skal diskutere dette Spørgsmaal med alle de talrige Indvendinger og Forbehold, man fremsætter fra forskellig Side. Det er nu 10 Aar siden, at de